

delse). — Ja, det maatte de Herrer vide, for jeg maatte antage, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Parkov), til hvem jeg havde sagt, at jeg ikke ønskede deres Hjælp, refererede det rigtigt til sin Gruppe — jeg ved ganske bestemt, hvad jeg har sagt, men de Herrer synes ikke at vide, hvad de have sagt! — naar der altsaa insinueres fra en Gruppens Side overfor mig, at jeg har søgt en saadan Hjælp, skønt jeg ikke har gjort det, og skønt jeg maatte antage, at de maatte vide Besked med, at jeg ikke havde gjort det, og naar man dertil knytter Angreb paa de Grupper og det Ministerium, jeg repræsenterer, maa man vente at faa et meget skarpt og stærkt Svar. De Herrer kunde øjeblikkelig have desavoueret deres Ordfører i Gaar og gjort opmærksom paa, hvad der var sandt, at han talte om noget, som han ikke vidste Besked med, saa vilde de ikke have faaet et saa skarpt Svar. Men naar de Herrer gøre den Slags Forsøg paa at give min Politik en anden Kulør end den, jeg agtede at give den, nemlig som ren Venstrepolitik (Af-brydelse) . . . altsaa en Politik bygget alene paa tre Venstregrupper, hvis de Herrer ville have Ordene saa tydeligt, at de ikke kunne misforstaa, det hører der for Resten meget til, for de Herrer synes at misforstaa alt, hvad man siger til dem — maa de Herrer finde sig i at faa et saadant Svar.

Men det var ikke blot den Maade, hvorpaa de Herrer fra Højres Side traadte op i Gaar, der var af en saadan Natur, at jeg, som repræsenterende det Ministerium og den Politik, der er fulgt i Sommersamlingen, ikke kunde finde mig deri. De Herrer have nemlig under hele Samlingen, medens de havde haardt Brug for de tre Grupperes Hjælp, støttet os og bekæmpet alle Forsøg paa at faa Rigsretssagen rejst imod det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), og de havde udtrykkelig sagt, at naar de bekæmpede dette, var det, fordi de trængte til det ærede Medlem fra Ringkøbing for at faa Forsvarssagen ført igennem. De vilde ikke gribe forstyrrende ind, men de vilde derfor tilraade, at man rejste Rigsretssag mod Alberti, for derigennem kunde man maaske komme til andre Kon-

sekvenser med Tiden, men Rigsretssag nu, det vilde de ikke gaa med paa. Hvorfor? De sagde det ganske aabent, fordi de trængte til Hjælp fra det ærede Medlem fra Ringkøbing. Det have de ogsaa paa-staaet bag efter mange Gange, de udtalte endog i Gaar, at det var Grunden. Men samtidig dermed meddelte de Herrer i Gaar, at nu trængte de ikke mere til den Mands Hjælp, og nu skulde han Skam for Rigsretten. De Herrer maa undskyldes, det er maaske meget fint, maaske uhyre fint, men jeg finder, det er saa fint, at det er ufint, for saaledes bærer man sig ikke ad. Og naar en Gruppens Ordfører siger saadant noget, saa maa han finde sig i, at det bliver udtrykkelig tilbagevist. Om det er paa egne Vegne alene eller paa Gruppens Vegne, han siger det, kan jeg ikke indlade mig paa at afgøre, jeg maa dog antage, at naar en Ordfører taler, saa taler han paa sin Gruppens Vegne, og saa maa han tage Svar paa det, han siger. Det, jeg har sagt, er, at jeg begriber ikke, at nogen Minister vilde taale et saadant Angreb paa et Medlem af Ministeriet, som lige har trukket sig tilbage, som det, der er fremkommet fra den Side.

Akkurat det samme have de Herrer gjort overfor mig den Gang, de ikke kunde løse Forsvarssagen og ikke kunde komme af Pletten. Da vare de overordentlig villige, saa villige, at de tilbød deres Hjælp, og nu da de have faaet Sagen løst, og det er indrømmet, at de have faaet Fordele, ja, meget betydelige Fordele — det indrømme alle, som ere inde i vort Militærvæsen herhjemme og ere kompetente til at bedømme Forsvarssagen —, saa den selve samme Dag, som de have opnaaet det, falde de over mig og sige, at jeg har bedt om deres Hjælp, og da de ikke faa Lov til at sige det, ere de fulde af Insinuationer og Haan og sige, at de magelig kunde have gjort det uden mig. Jeg var slet ikke andet end en Figur paa Toppen af Kagen, som de skulde have, og de kunde udmærket have ordnet det uden mig. Dertil vil jeg sige, at jeg beklager indstændig, at de ikke klarede det, for min Skyld skulde de ikke have gjort sig Ulejlighed med at bede mig om at paatage mig Sagen. Jeg paatog mig Sagen af den simple Grund, at det var